



Fundamental and applied researches in practice of leading scientific schools

journal homepage: <http://farplss.org>
doi: 10.33531/farplss.2020.6.2

ISSN 2708-0994



Approaches to the study of conflicts in psychological studies

A. Horiainov

ORCID 0000-0002-1544-9973

Kharkiv National University of Internal Affairs

Article info

Accepted 30.12.2020

Kharkiv National University of
Internal Affairs

Tel. +380501684537,
Address for correspondence:
st. Heroes of Labor, 26, apt.
57, Kharkiv, 61146

Horiainov, A. (2020). Approaches to the study of conflicts in psychological studies. *Fundamental and applied researches in practice of leading scientific schools*, 42 (6), 7-12.

This article contains previously accumulated scientific knowledge in the field of psychology, which allows for new research in the field of interpersonal conflicts. The views of different scholars on the same problem are presented, which allows us to look at it from different angles and is necessary for an objective understanding of the problem of conflict. Conflicts in our lives are quite important. Therefore, it is especially important to learn to deal with them constructively, which will maintain a normal relationship between the parties to the conflict, as well as the psychological and even physical health of their participants. The theoretical approach to the study of conflicts is important because it determines the development of new areas of research on this topic. Domestic and foreign scientists have made an invaluable contribution to the creation of a scientific knowledge base on conflict, which can be used in further research. So, the following approaches to the study of conflict have emerged in science: psychoanalytic; sociotropic; ethological; from the perspective of the theory of group dynamics; in the context of frustration-aggressive interpretation; behavioural; sociometric; interactionist. You can also highlight such modern approaches as: game theory; theory of organizational systems; theory and practice of the negotiation process. This knowledge can be used to study conflicts in any area of human life. The psychological aspect of professional activity can also be explored based on the knowledge mentioned in this article. The reform of the law enforcement system in Ukraine has given rise to new subjects of scientific research. Psychological factors of conflicts between men and women police officers in the new police environment have not been the subject of scientific research at all. Their study will create a scientific basis for the development of professional psychological recommendations for improving the psychological state of police officers, as well as improving the quality of their duties, which will increase the authority of the police in the eyes of Ukrainian society.

Key words: *psychology; conflict; policemen; conflicts with policemen; conflict theory; reform in Ukraine.*

Підходи до дослідження конфліктів у психологічних наукових студіях

Горяінов А.В.

аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ

Горяінов А.В. (2020). Підходи до дослідження конфліктів у психологічних наукових студіях. *Fundamental and applied researches in practice of leading scientific schools*, 42 (6), 7-12.

Статтю підготовлено відповідно до тематичного плану наукових досліджень кафедри психології Харківського національного університету внутрішніх справ у межах НДР «Психологічне, педагогічне та соціологічне забезпечення правоохоронної діяльності» (номер державної реєстрації 0113U008196).

Стаття містить накопичені раніше наукові знання в галузі психології, що дозволяє проводити нові наукові дослідження в галузі міжособистісних конфліктів. Викладено точки зору різних учених на одну і ту ж проблему, що дозволяє поглянути на неї з різних сторін, та є необхідним для об'єктивного розуміння проблеми конфлікту. Конфлікти в нашому житті є достатньо важливими. Тому дуже важливо навчитися конструктивно їх вирішувати, що дозволить підтримувати нормальні стосунки між учасниками конфлікту, а також психологічне та навіть фізичне здоров'я їх учасників. Теоретичний підхід до вивчення конфліктів дуже важливий, оскільки він визначає розробку нових напрямків наукових досліджень з цієї теми. Вітчизняні та зарубіжні вчені внесли неоціненний внесок у створення бази наукових знань про конфлікт, яка може бути використана в подальших дослідженнях. Тож у науці з'явилися такі підходи до вивчення конфліктів: - психоаналітичний; соціотропний (В. Макдугал, С. Зігеле та ін.); етологічний (К. Лоренц, Н. Тінберген); у ракурсі теорії групової динаміки (К. Левін, Д. Креч, Л. Ліндсей); у контексті фрустраційно-агресивного трактування (Д. Доллард, Л. Берковиц, Н. Міллер); поведінковий (А. Басс, А. Бандура, Р. Сірс); соціометричний (Д. Морено, Е. Дженигс, С. Додд, Г. Гурвіч); інтеракціоністський (Д. Мід, Т. Шибутані, Д. Шпігель). Можна також виділити такі сучасні підходи, як: теоретико-ігровий (М. Дойч); теорія організаційних систем (Р. Блейк, Дж. Мутон); теорія і практика переговорного процесу (Д. Пруйт, Д. Рубін, Р. Фішер, В. Юрій). Реформа правоохоронної системи в Україні породила нові предмети наукових досліджень. Психологічні чинники конфліктів між чоловіками та жінками поліцейськими у нових умовах поліціювання взагалі не були предметом наукового дослідження. Їх вивчення створить наукове підґрунтя для розробки професійних психологічних рекомендацій щодо поліпшення психологічного стану працівників поліції, а також підвищення якості виконання ними службових обов'язків, що сприятиме зростанню авторитету поліції в очах українського суспільства.

Ключові слова: психологія, конфлікт, поліцейські, конфлікти з поліцейськими, теорія конфліктів, реформа в Україні.

Вступ

Актуальність дослідження психологічних чинників конфліктності у чоловіків та жінок обумовлена недостатністю вивчення їх детермінантів, закономірностей виникнення конфліктів за певних умов, вікової динаміки конфліктності, професійних особливостей, а також способів ефективного подолання конфліктів із найменшою психологічною шкодою для їх учасників.

Розвиток сучасного українського суспільства характеризується стрімкою мінливістю суспільно-політичного життя, гострими соціально-економічними перетворюваннями як у масштабах однієї країни, так і в масштабах усього світу, та значними соціокультурними трансформаціями.

Унаслідок пришвидшення розвитку суспільства зростає й швидкість виникнення нових для багатьох українців життєвих ситуацій, які через відсутність необхідного досвіду найчастіше розв'язуються конфліктними шляхами. Міжособистісні відносини в даному випадку є найменшою структурною одиницею, тому саме в них чітко простежуються зростання напруження, прояви ворожості, конфліктності тощо. Актуальність даного дослідження детермінована необхідністю розробки теоретичних засад вивчення конфліктної поведінки, її ресурсів, властивостей особистості, що супроводжують прояви конфліктності та її індивідуально-психологічних особливостей. Вивчення даної проблеми також обумовлено вимогами практики психологічного супроводу та корегування поведінки схильних до конфлікту осіб у процесі

спілкування, а також спрямованої на розвиток саморегуляції конфліктності.

Конфліктність – психологічна властивість, яка виявляється в умовах соціальної взаємодії людей. Тобто вона є невід'ємною частиною життя. Окрім того, конфліктність найчастіше носить деструктивний характер – може спричиняти психологічний дискомфорт із подальшою його негативною трансформацією в складні форми психічних розладів не лише для учасників конфлікту, а також для інших осіб, які опосередковано залучені до конфлікту.

Психологічна структура детермінантів конфліктності ще недостатньо вивчена. Дослідження в цій області набувають особливого значення внаслідок того, що будь-який вік – це період певних стресових впливів, різномірної психологічної напруги внаслідок недостатності життєвого досвіду щодо правильного вирішення певної ситуації (неповна визначеність життєвих планів, проблеми соціально-психологічної адаптації, неготовність до вирішення проблем в особистому житті тощо); період криз різних типів (вікова криза, професійна, криза ідентичності) (В.Т. Лісовський, А.В. Дмитрієв, Х. Решмідт). У зв'язку з цим дослідження психологічної структури детермінантів конфліктності набуває значної практичної спрямованості.

У зв'язку з динамічними змінами, які тривають у правоохоронній системі України, що виводять на новий більш якісний рівень взаємодію правоохоронців з представниками територіальних громад, вивчення психологічних характеристик сучасних правоохоронців набуває особливої актуальності. Зокрема особливої уваги потребують питання здатності поліцейських вирішувати численні і різноманітні конфлікти. Адже значною мірою саме за результатами цієї діяльності складається імідж правоохоронця в учасників правових відносин.

Правоохоронці в Україні виступають представниками Державної влади, тому свої службові обов'язки вони зобов'язані виконувати із неухильним дотриманням чинного законодавства – зокрема, притягати до передбаченої законом відповідальності саме правопорушників. І здійснювати таке притягнення правоохоронці зобов'язані виключно на законних підставах, оскільки саме це передбачено чинним законодавством України.

Притягнення правопорушника до передбаченої законом відповідальності є саме тим моментом, коли конфліктність правоохоронця як психологічна властивість особистості може проявлятися під час виконання ним своїх службових обов'язків. Саме це й обумовлює нагальність наукового дослідження психологічних чинників конфліктності чоловіків та жінок поліцейських для подальшої розробки професійних психологічних рекомендацій щодо зменшення проявів конфліктності поліцейськими під час несення служби, що суттєво покращить психологічний стан кожного правоохоронця, а також підвищить авторитетність службовців поліції в їх сприйнятті іншими суб'єктами суспільних відносин узагалі та правовідносин підчас спілкування з поліцейськими зокрема.

Психологічні чинники конфліктності чоловіків та жінок поліцейських наразі є невивченими повною мірою. Отже їх дослідження обумовить можливість краще зрозуміти причини конфліктної поведінки правоохоронців, а також уможливить надання якісних професійних психологічних рекомендацій щодо ефективного та конструктивного подолання конфліктів у правоохоронній діяльності.

Реформи в правоохоронних органах різних країн вивчаються здебільшого в рамках дослідження історичних чинників (Campion, 2015; Caveney, 2015; O'Neill, 2005), різницях у процесі здійснення реформ (Darroch, Mazerolle, 2015; Furuhaugen, 2015; Kratcoski, Edelbacher, 2015), тощо. І майже всі автори констатують виникнення психологічних складнощів, обумовлених перетвореннями (Brewster, 2016; Furuhaugen, 2015; O'Neill, 2005). Це обумовлено, насамперед, часовими та змістовними змінами на різних етапах професіоналізації, а також у законодавчому регулюванні правоохоронної діяльності.

Вивчення чинників конфліктності у таких умовах набуває особливої значущості.

Теоретичні засади дослідження

Основними напрямками дослідження конфліктів у західній психологічній науці є наступні: психоаналітичний; соціотропний (У. Мак-Дугалл, С.Сигеле і ін.); етологічний (К. Лоренц, Н. Тінберген); еорія групової динаміки (К. Левін, Д. Креч, Л. Ліндсей); фрустраційно-агресивний (Д. Доллард, Л. Берковитц, Н.Міллер); поведінковий (А. Басс, А. Бандура, Р. Сірс); соціометричний (Д. Морено, Е. Дженігс, С. Додд, Г.Гурвич); інтеракціоністський (Д. Мід, Т. Шибутані, Д.Шпігель).

Можна також виокремити такі сучасні підходи, як: еоретико-ігровий (М. Дойч); теорія організаційних систем (Р. Блейк, Дж. Мутон); теорія і практика переговорного процесу (Д. Прюїтт, Д. Рубін, Р. Фішер, У.Юрі) [1. С. 17].

Вищезазначені теорії умовно можна поділити на три групи: перша група теорій – розглядає конфлікт і конфліктну поведінку як інтрапсихічний феномен, що ґрунтується на уявленні про протиріччя між різними особистісними сферами; у другій групі теорій акцентуються зовнішні детермінанти виникнення конфлікту і походження конфліктної поведінки; представники третьої групи теорій визначають конфлікт як суб'єктивний феномен.

Окрім поняття «конфліктність» у психології досліджується низка інших понять: «конфліктний потенціал особистості» (Л. А. Петровська [2]), «конфліктогенна особистість» (М. Р. Битянова [3], М. С.Міріманова [4], П.А. Сергоманов [5], Б. І. Хасан [6]), «конфліктна особистість» (В. Г. Зазикін [7], О. В. Зайцева [8], Дж. Г. Скотт [9, 10], А. М. Сухов [11]), «конфліктна поведінка» (М. І. Леонов [12]) та ін.

О. О. Бодальов та А. М. Сухов визначили конфліктною особистість, яка сама ініціює негативні конфлікти та залучається до сторонніх конфліктів на основі своїх психологічних властивостей [11, 13].

На думку Є. В. Буртової, конфліктні особистості значно прискорюють розвиток конфліктів у негативну сторону [14].

М. С. Міріманова відзначає вплив індивідуальних та характерологічних особливостей особистості на її статус у групі та, відповідно, на соціальні ролі. Така особистість сприймає всіх оточуючих і людей взагалі виключно вороже, тому і прагне до перемоги. Таку людину соціум бачить у темних тонах, оскільки вона реалізує свої егоїстичні потреби, керуючись нелюдськими інстинктами [4, 15].

Дж. Г. Скотт називає конфліктних особистостей «важкими», виходячи з легкості виникнення конфліктів за участі таких людей та складності їх вирішення. Спираючись на класифікацію Р. М. Бремсона, вчений визначає та описує такі типи конфліктних особистостей: «агресивні», «безневинні брехуни», «всезнайки», «максималісти», «мовчуні», «песимісти», «покірні», «помилкові альтруїсти», «скаржники», «стопори» [9].

С.М. Ємельянов виділяє п'ять основних типів конфліктної особистості: демонстративний, ригідний, некердований, надточний і безконфліктний (застосовано методику «Акцентуації характеру» К. Леонгарда, Г.Шмішека на основі десяти типів акцентуації) [4, 16, 17].

У перекладі «конфліктоген» – «те, що породжує конфлікти». Конфліктогеном є активна або пасивна поведінка людини, здатна спричинити конфліктну ситуацію. Ульянова Т.Ю. зазначає належність більшості конфліктогенних дій до одного з типів: прагнення до переваги – хвастощі, категоричність, безапеляційність, нав'язування своїх порад, перебивання співрозмовника, підвищення голосу; прояви агресивності; прояви егоїзму; порушення правил (дисципліни, правил етики тощо); відкрита недовіра; приниження значущості співрозмовника; стійке небажання визнавати свої помилки і чийсь правоту; занижена оцінка вкладу партнера в спільну справу й перебільшення власного; постійне нав'язування своєї точки зору тощо, що зазвичай сприймається оточуючими вкрай негативно. [18 с.35]

М. С. Міріманова вказує, що конфліктні люди створюють навколо себе конфліктні ситуації та породжують конфліктні стосунки [4, с. 145].

На думку Л.А. Петровської, конфліктним потенціалом є низка психологічних характеристик, мотивів, переконань, установок, що виявляються в конфліктних проявах суб'єкта. Проте існування конфлікту визначається також об'єктивними обставинами, зокрема соціальним середовищем із його наповненням приналежності учасників конфлікту до певної соціальної групи зі своїми правилами, інтересами, світоглядом тощо [19].

Важливо звернути увагу на ситуації, коли конфліктна поведінка тягне за собою деструктивні наслідки для обох опонентів. Складовою одиницею конфліктної поведінки є сукупність зовнішніх дій і внутрішніх процесів індивідуальності в певних умовах.

М. І. Леонов визначає конфліктну поведінку як «просторово-часову організацію активності суб'єкта, регуляція якої опосередкована особливістю конфліктної ситуації» [20]. Леонов

Конфліктна поведінка, на думку А. Я. Анцупова, є сукупністю протилежно спрямованих дій учасників конфлікту, які реалізують недосяжні для зовнішнього сприйняття процеси у розумовій, емоційній та вольовій сферах опонентів.

Таким чином, реальною картиною конфлікту виступають взаємні реакції опонентів, метою яких є досягнення своїх інтересів кожною зі сторін всупереч інтересам іншої. Кожна така реакція одного з учасників неодмінно породжує відповідь з боку опонента, що утворює «барвистий килим» протистояння, крізь який проходять нитки принципів стратегій і тактик конфліктної поведінки [21].

Описуючи типи поведінки людей у конфліктах, К.Томас застосував двомірну модель регулювання конфліктів, у якій кооперація виступає показником уваги до інтересів інших учасників конфлікту, а напористість – визначає рівень зацікавленості у відстоюванні своїх інтересів.

У більшості наукових студій виокремлюють п'ять стратегій поведінки в конфлікті (К. Томас і Р. Кілменн): суперництво (конкуренція), пристосування, компроміс, уникнення, співпраця [22, 4].

Вибір стратегій виходить із індивідуально-психологічних особливостей учасників конфлікту та характеру ситуації, а також залежить від стадії розвитку конфлікту, важливості конкретного рішення, оцінки потреб і бажань інших людей, характеру емоцій, що виявляються в конфлікті тощо [23].

Під «схильністю до конфліктної поведінки» в психології розуміється вибіркова спрямованість індивіда на певну діяльність. Ця спрямованість впливає зі стійкої потреби у даній діяльності та є підкріпленою наміром удосконалення вмій та навичок, застосовуваних у даній діяльності [24, с. 323].

М.Р. Хачатурова визначає схильність до конфліктної поведінки як вибірково спрямованість особистості на конфліктну поведінку та обумовлює її наявністю/відсутністю в особистості певних особистісних особливостей [2, с. 643].

Зазвичай відзначають залежність поведінки людини в залежності від ситуації (відтак, поведінка може змінюватися внаслідок зміни ситуації) [54]. У даному випадку конфліктна ситуація це певний стан існування соціальної одиниці, включаючи взаємодію з іншими суб'єктами, коли мають місце суперечливість інтересів, цілей, мотивів поведінки, життєвих установок; усвідомлення цього протиріччя, що супроводжується негативними емоціями, що спонукають потенційних конфліктерів шукати привід для конфліктної дії, виробляти стратегію, тактику і технологію майбутньої конфліктної боротьби; об'єктивна несумісність індивідуальних цілей і потреб учасників конфлікту [25, 12]; це період прихованої, взаємної або односторонньої невдоволеності, котра базується на індивідуальній або груповій оцінці ситуації, що склалася [26, с. 340].

М. М. Кашапов та О. І. Щербакова вирізняють конфліктну ситуацію з усіх інших за такими ознаками:

- 1). Наявність суперечності між суб'єктами;
- 2). Активне протистояння сторін (учасників ситуації);

3). Афективні прояви конфліктності протягом ситуації;

4) Нереалізованість потреб сторін та наявність цілей протистояння [28 с. 157-158].

Конфлікти у сфері правоохоронної діяльності вивчаються різними дослідниками із різних боків. Так, наприклад, Джиоті Белур вивчала причини застосування поліцією Мумбай зброї до потенційних злочинців, що є неприпустимим для демократичної країни, оскільки застосування зброї є крайнім заходом. Така поведінка поліцейських тягла за собою велику смертність потенційних злочинців, тоді як процент травмування поліцейських був значно низьким у порівнянні зі смертністю потенційних злочинців [29].

Джо Сосс та Весла Уівер відзначали репресивну поведінку поліцейських щодо прошарку бідного темношкірого населення у Фергюсоні, штаті Міссурі, коли поліцейські регіону обкладали надмірними штрафами та притягали людей до кримінальної відповідальності за порушення цивільно-правових норм з метою наповнення місцевого бюджету за наказом влади регіону [30].

Даніель Лінц вивчав комунікацію поліцейських із білошкірими та афроамериканськими та білими водіями під час їх зупинки поліцейськими. Дослідження керувалося теорією комунікаційних пристосувань та передбачало відмінності в комунікаційних стратегіях інтерактантів та результатів зупинки на основі етнічної приналежності, акценту водія та рівня стратегій адаптації та неакомодації. Результати значною мірою підтвердили гіпотези про наявність розбіжності у ставленні до певних стигматизованих етнічних груп, про що свідчить динаміка поведінки спілкування офіцерів та водіїв. Тобто автор відзначає негативний досвід афроанської громади у спілкуванні з поліцією [31].

Цікавим на нашу думку є дослідження Моніки К. Белл, яка вивчає конфлікти між поліцейськими та мешканцями бідних чорних кварталів. Дослідниця констатує, що, не дивлячись на свої конфліктні стосунки із поліцейськими, на свою недовіру поліції як правоохоронному органу, мешканці бідних чорних кварталів викликають поліцію частіше за білих та мешканців кварталів середнього класу. [32].

Мартін К. Еввема, Ніколін Коп та Арнольд Б. Бейкерс вважають визначальним чинником конфліктності поліцейських їхнє професійне вигорання через велику завантаженість та малу винагороду, яка, на думку поліцейських, не відповідає виконуваній роботі. [34].

Окереке Паскаль Агамефула вважав конфлікт нормальним процесом життя та досліджував конфлікти на робочому місці з метою вироблення ефективних засобів їх вирішення [38].

Всі вищезазначені наукові погляди уможливають дослідження конфліктності як особистісної властивості, сповненої певними емоціями, переживаннями, думками тощо, та вираженої в активній поведінці, яка відповідає внутрішнім процесам і станам особистості.

Висновки

Із вищенаведеного огляду наукової літератури вбачається різноманітність підходів до вивчення конфлікту та конфліктної поведінки.

Світова наука містить такі підходи до вивчення конфлікту: психоаналітичний; соціотропний; етологічний; теорія групової динаміки; фрустраційно-агресивний; поведінковий; соціометричний; інтеракціоністський; теоретико-ігровий; теорія організаційних систем; теорія і практика переговорного процесу.

Проте наявні знання не розкривають сутність конфлікту повною мірою, оскільки конфлікти трапляються в різних сферах людського життя, зокрема й у професійній діяльності різного роду.

Вивчення конфліктності в діяльності правоохоронців набуває особливої значущості, оскільки обумовлює соціальний та правовий захист населення.

У цьому контексті зарубіжні вчені займають провідні позиції, активно досліджуючи не тільки конфлікти в середині поліції (Мартін К. Еввема, Ніколін Коп, Арнольд Б. Бейкерс), але й чинники конфліктів між поліцейськими та населенням (Даніель Лінц, Джиоті Белур, Джо Сосс, Весла Уівер, Моніка К. Белл).

В українській юридичній психології ці питання ще очікують свого дослідження. У цьому ми вбачаємо перспективи наших наукових розвідок.

References / Література

1. Antsupov, A. Ya. Baklanovsky, S.V. (2009). Conflictology in diagrams and comments (second edition, revised). - Moscow - St. Petersburg-Nizhny Novgorod - Voronezh, Rostov-on-Don - Yekaterinburg - Samara - Novosibirsk, Kiev - Kharkov - Minsk.
2. Khachaturova, M.R. (2009). Manifestation of the personality tendency to conflict behaviour. Psychology today: theory, education and practice / Ed. A. L. Zhuravleva, E. A. Sergienko, A. V. Karpova. - M.: Publishing house "Institute of Psychology RAS", p. 642-647.
3. Bityanova, M.R. (2008). Social Psychology. SPb: Peter.
4. Mirimanova, M. S. (2004). Conflictology. M.: Publishing Center "Academy".
5. Khasan, B.I., Sergomanov, P.A. (2004). The psychology of conflict and negotiation. M.: Publishing Center "Academy".
6. Khasan, B.I. (2003). Constructive psychology of conflict. SPb.: Peter.
7. Zazykin, V.G., Zaitseva E.V. (1998). Conflict personality in conflict confrontation (psychological aspects of the problem). M.: Vados.
8. Zaitseva, E. V. (1998). Psychological conditions and factors of reducing personality conflict in the system "leader - subordinate". Thesis. M.
9. Scott, J.G. (1991). Conflicts, ways to overcome them. Kiev: Vneshtorgizdat.
10. Scott, G. D. (1993). The power of the mind: ways to resolve conflicts. SPb.: Speaks.
11. Sukhov, A. N. (2005). Social Psychology. M.: Academy.
12. Leonov, N.I. (2002). Psychology of Conflict Behavior: Dissertation. Yaroslavl.
13. Bodalev, A.A., Stolin, V.V. (2006). General psychodiagnostics. - SPb.: Speech.
14. Burtovaya, E.V. (2002). Conflictology. M.: UNITY.
15. Fundamentals of psychology: workshop. (2003). (Ed. L. D. Stolyarenko). Rostov n / a.: Phoenix.

16. Emelyanov, S. M. (2000). Workshop on conflict management. SPb.: PETER.
17. Leonhard, K. (1989). Accentuated personalities. Moscow: Phoenix.
18. Ulyanova, T.Yu. (2017). Individual-psychological peculiarities of confrontation as the power of specialness. Dissertation. Odessa.
19. Petrovskaya, L.A. (1977). On the conceptual scheme of the socio-psychological analysis of the conflict. Theoretical and methodological problems of social psychology. - M.: Publishing house of Moscow State University.
20. Leonov, N.I. (2006). Conflictology. M.: Publishing house of the Moscow Psychological and Social Institute; Voronezh: Publishing House NPO "MODEK".
21. Antsupov, A. Ya. (2005). The systemic concept of conflicts. World of Psychology, 2, 25-35.
22. Grishina, N.V. (1995). The psychology of interpersonal conflict. Thesis. SPb.
23. Thomas, K. W. (1992). Conflict and Negotiation. Processes in Organizations. Handbook of Industrial and Organizational Psychology, 3, 889-935.
24. Danilyan, O.G. (2014). The place and functions of conflicts in the transformational period of society development. Bulletin of the Yaroslav the Wise National Academy of Law of Ukraine, 2 (21), 5-12.
25. Lozhkin, G.V., Poviakel, N.I. (2002). Practical psychology of conflict. K.: MAUP.
26. Piren, M.I. (2003). Conflictology. K.: MAUP.
27. Klymenko, I. (2017). Principles of designing and organization of a psychological support system for the professional training of law enforcement officers Volume 24, Number 6.
28. Kashapov, M.M. (2006). Fundamentals of conflictology. Yaroslavl: YarSU.
29. Belur, Jyoti. (2010). "Why Do The Police Use Deadly Force?: Explaining Police Encounters in Mumbai." British Journal of Criminology 50:320-341.
30. Joe Soss1 and Vesla Weaver 1Hubert H. «Police Are Our Government: olitics, Political Science, and the Policing of Race-Class Subjugated Communities» Humphrey School of Public Affairs, University of Minnesota, Minneapolis, Minnesota 55455.
31. Daniel Linz «Police Stops of and Interactions with Latino and White (Non-Latino) Drivers: Extensive Policing and Communication Accommodation» University of California, Santa Barbara.
32. Monica C. Bell "Situational Trust: How Disadvantaged Mothers Reconceive Legal Cynicism". https://scholar.harvard.edu/files/bell/files/bell-2016-law_society_review.pdf.
33. Camp JT, Heatherton C, eds. 2016. Policing the Planet: Why the Policing Crisis Led to Black Lives Matter. New York: Verso Books.
34. Martin C. Euwema, Nicolien Kop and Arnold B. Bakkers (2004). The behaviour of police officers in conflict situations: how burnout and reduced dominance contribute to better outcomes. WORK & STRESS, 18, 1, 23-38.
35. Bakker, A. B., Killmer, C. H., Siegrist, J., & Schaufeli, W. B. (2000). Effort-reward imbalance and burnout among nurses. Journal of Advanced Nursing, 31, 884_/891.
36. Brockmann, M. (2002). New perspectives on violence in social care. Journal of Social Work, 2, 29-44.
37. Demerouti, E., Verbeke, W., & Bakker, A. B. (2003). Exploring the relationship between a multidimensional and multifaceted burnout concept and performance. Paper presented at the EAWOP Conference, Lisbon, Portugal, 14/17 May 2003.
38. Okereke Pascal Ahamefula (2014). Conflict Management in the Workplace: Case Study of Centro Comunitário S. Cirilo (CCSC).

Society for the Support of Publishing Initiatives and Scientific Mobility Limited

272 Bath Street, Glasgow, G2 4JR Scotland, UK
office@sceintificassociation.co.uk